

Ziua escatologică a Ispășirii

Textul de memorat: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățat!»” (Daniel 8:14)

Pentru o mai bună înțelegere a mesajului sanctuarului, studiază tabelul de mai jos, care arată că scena marii judecăți din Daniel 7 (studiată săptămâna trecută) coincide cu scena curățirii sanctuarului din Daniel 8:14.

Daniel 7	Daniel 8	Interpretare
Leul	-	Babilonul
Ursul	Berbecul	Medo-Persia
Pardosul	Țapul	Grecia
Fiara a patra Cornul mic	Cornul mic	Roma păgână Roma papală
Judecata preadventă	Curățirea sanctuarului	Ziua escatologică a Ispășirii
Sfinții primesc Împărăția (A doua venire)		A doua venire și veșnicia

Săptămâna aceasta, vom studia capitolul 8 din cartea lui Daniel și vom descoperi care este miza reală a conflictului dintre puterea cornului mic și Dumnezeu. De asemenea, vom înțelege de ce curățirea sanctuarului (care a început în 1844) este răspunsul perfect al lui Dumnezeu la acuzațiile care I se aduc.

Atacul inițiat de cornul mic

1. Citește Daniel 8, oprindu-te în mod special asupra versetelor 9-14 și 23-25. Ce atacă aici cornul mic?

Puterea simbolizată de acest corn se amestecă în închinarea care I se aduce „Căpeteniei oștirii” (vers. 11, compară cu Iosua 5:13-15) și îi smulge „jertfa necurmată” (Daniel 8:11,12, în ebraică *tamid*, se referă la serviciul zilnic al jertfelor din sanctuarul pământesc). Întrucât cel care se ocupa de aducerea jertfei necurmăte era un preot, de regulă marele-preot, cornul caută să preia cu forța rolul de (mare-) preot, să se așeze în fruntea „oastei” sale false și să intre în posesia acestei jertfe. În acest caz, dacă ținem cont de contextul profetic (perioada Romei papale), reiese clar că sub atac se află slujirea Domnului Hristos ca Mare-Preot.

Înțelegem, așadar, că puterea cornului își însușește cu forța responsabilitățile Preotului ceresc și întrerupe pe pământ închinarea continuă la Dumnezeu. El acționează ca o „căpetenie a oștirii”, purtând un război religios împotriva Căpeteniei cerești, împotriva „Locașului Său celui Sfânt” și împotriva poporului Său. El devine, astfel, instrumentul lui Satana pe pământ. Despre el se spune că „va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși” (Daniel 8:14), acțiunile lui fiind doar o reflectare a războiului cosmic ce se desfășoară în cer.

Cornul mic apare imediat după berbec (Medo-Persia) și după țap (Grecia) și poate fi identificat în istorie ca reprezentând Roma, care a urmat după Imperiul Medo-Persan (Daniel 8:20) și după Imperiul Grec (Daniel 8:21). Cornul mic își începe existența sub forma Imperiului Roman, dar accentul principal cade pe Roma papală, asupra căreia se concentrează întreaga viziune.

După cum aminteam înainte, „jertfa necurmată” (*tamid*) se referă la mijlocirea preotească neîntreruptă a Domnului Hristos în sanctuarul ceresc (Evrei 7:25; 8:1,2). Smulgerea jertfei necurmăte de către puterea cornului reprezintă introducerea „inovațiilor” papale – mijlocirea preoților, jertfa din timpul liturghiei,

spovedania și închinarea la Fecioara Maria – inovații prin care s-a reușit îndepărtarea cunoștințelor despre slujirea continuă a lui Hristos în sanctuarul ceresc și a credinței în slujirea Sa.

Toți oamenii sunt tentați să își asume prerogative ale lui Dumnezeu. Faci cumva și tu acest lucru?

„Până când?”

Încumetarea cornului mic îl determină pe profet să strige după dreptate. Aidoma puterilor reprezentate de berbec și de țap, care se ridică și apoi dispar (Daniel 8:4,7,8), cornul mic se înalță pe sine (Daniel 8:9-11) pentru ca, apoi, să cadă. De aceea, se pune întrebarea: „În câtă vreme se va împlini vedenia?”

2. Din ce cauză sunt puse cele două întrebări din Daniel 8:13?

În aceste întrebări se cer lămuriri cu privire la câteva dintre acțiunile cornului, probabil la cele mai oribile dintre ele, dar interesul cel mai mare este legat de durata întregii viziuni, de evenimentele prezentate în viziunea din Daniel 8.

În Scriptură, întrebarea „Până când?” se naște din dorința ca situația deplânsă să se schimbe. Uneori, ea este adresată chiar de Dumnezeu sau de profeții Săi (Exodul 10:3; Numeri 14:27 și 1 Împărați 18:21). Alteori, Îi este adresată lui Dumnezeu de către popor (Psalmii 94:3, Apocalipsa 6:10) sau de către îngerul Domnului (Zaharia 1:12). Strigătul îngerului din Daniel: „În câtă vreme?”, „Până când?” și „Cât va mai fi?” (Daniel 8:13; 12:6) este o deplângere a suferinței continue, o rugăciune pentru schimbare și un apel la judecata divină. El exprimă așteptarea ca Dumnezeu să triumfe în final.

La fel ca în Zaharia 1:13, unde se arată că Domnul a răspuns imediat „cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere”, și răspunsul la întrebarea din Daniel 8:13 este prompt: curățirea Sfântului Locaș va începe după o perioadă de „două mii trei sute de seri și dimineți” (vers. 14).

Când descoperim în ce stare se află omenirea și timpul profetic în care trăim, nu putem rămâne tăcuți și simțim nevoia să strigăm: „Până când?”. Cum am putea să vedem ce se întâmplă în jurul nostru și să nu Îl rugăm pe Domnul să vină ca să aducă acea lume nouă, în care „va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13)? Noi vedem intervenția Sa și în momentul de față, dar dorința noastră cea mai aprinsă este ca El să pună capăt răului și să Se întoarcă în slavă așa cum a promis.

În ce situații I-ai pus lui Dumnezeu întrebarea „Până când”? Cum îți poți păstra încrederea că El te conduce, oricât de întunecate ar părea circumstanțele imediate în care te afli și oricât de lungă ar părea așteptarea până la rezolvarea problemei pentru care te rogi?

Curățirea Sfântului locaș

3. Ce eveniment are loc la încheierea celor două mii trei sute de seri și dimineți? Daniel 8:14

Expresia „seri și dimineți” este preluată din relatarea despre crearea lumii și are sensul de „o zi” (Geneza 1:5,8 etc.). Ea este utilizată aici cu scopul de a transmite ideea că Dumnezeu va face uz de forța Sa creatoare pentru a contracara acțiunile distructive ale cornului și ale oștirii lui. Creatorul va produce astfel schimbarea de situație cerută în întrebarea din Daniel 8:13.

Răspunsul din Daniel 8:14 poate fi redat astfel: „Până la două mii trei sute de seri-dimineți, apoi va fi restaurată [curățită] Sfânta [Sfântul Sanctuar].” Din studiul termenilor înrudiți ca sens, observăm că termenul „a restaura” (din cuvântul ebraic *zdaq*) are trei sensuri principale: când se referă la o relație ruptă, înseamnă refacere (Isaia 10:22); când se referă la sanctuar, înseamnă curățire, sau purificare (Iov 4:17; 25:4); iar cu referire la judecată și legi, înseamnă dezvinovățire, reabilitare (Iov 34:5). Același verb este utilizat pentru a face referire la intervenția lui Dumnezeu prin judecată, ocazie în care robilor Domnului li se face dreptate sau sunt declarați nevinovați (1 Împărați 8:32; Isaia 50:8). Cuvântul „sfânt”, din Daniel 8:14, apare când se face referire la poporul lui Dumnezeu (Daniel 12:7). De altfel, Daniel 8:24 arată că puterea cornului mic, la fel ca puterea cornului mic din Daniel 7, atacă „poporul sfinților”.

Prin urmare, curățirea Sfântului Locaș (sanctuarului) din Daniel 8:14 reprezintă soluția la toate problemele menționate în întrebările din versetul 13. Se va face astfel judecata împotriva puterii cornului mic și, totodată, sanctuarul va fi curățit, iar poporul lui Dumnezeu și sanctuarul lui Dumnezeu își vor

relua locul cuvenit. Aceste două aspecte erau ilustrate prin serviciile care aveau loc în Ziua Ispășirii (Leviticul 16:20,30).

Lucrarea de restaurare din Daniel 8 echivalează cu Judecata divină din Daniel 7, unde se arată că judecata se face în favoarea sfinților și împotriva puterii cornului mic.

Omenirea are nevoie să știe că se va face dreptate, că va fi o judecată, așa cum este prezis în Daniel 8:14, și că acum este momentul pentru a accepta mântuirea oferită prin Isus!

Citește Apocalipsa 14:6,7. Ce legătură directă există între aceste versete și judecata din Daniel 7? Dar între aceste versete și curățirea sanctuarului din Daniel 8?

Ziua Ispășirii în Daniel 8

Sanctuarul ceresc și poporul lui Dumnezeu constituie ținta asaltului pornit de cornul mic.

4. Ce le rezervă viitorul locașului Sfânt și poporului sfinților? Daniel 8:13,14

Numai Ziua Ispășirii le poate reacheza la locul cuvenit și numai ea poate demonstra că Dumnezeu a procedat corect. De aceea, răspunsul din Daniel 8:14 nu poate face referire decât la o activitate din Ziua Ispășirii, întrucât ritualul îndeplinit în această zi este singurul care prezintă aceeași combinație de teme principale ca și pasajul central al viziunii din Daniel 8: simboluri din sanctuar, curățirea sanctuarului și a poporului, judecata și crearea lumii.

Totodată, în Daniel 8 există și câțiva termeni care ne trimit cu gândul la Ziua Ispășirii. Cornul „se răzvrătește” (Daniel 8:12,13 în *NIW*), termen pe care îl întâlnim în Leviticul 16:16,21 și care are sensul de păcat sfidător. Sanctuarul poate fi curățat de acest păcat doar în Ziua Ispășirii. Cuvântul „sfânt” (*qodesh*) leagă în mod explicit Daniel 8:14 de Leviticul 16, unde apare cu referire la Sfânta Sfințelor („Sfântul Locaș”/„Locul Preasfânt”; Leviticul 16:2,3,16,17,20,23,27,33). Faptul că Sfântul Locaș este curățit, „restaurat”, repus în poziția cuvenită, ne amintește de Ziua Ispășirii, când „Sfântul Locaș” era curățat de păcat (Leviticul 16:16). Chiar berbecul și țapul din profeție, ca simboluri, amintesc tot de Ziua Ispășirii (Leviticul 16:5).

Războiul religios purtat de corn este contracarat și curmat prin intervenția divină, în contextul Zilei escatologice a Ispășirii. În sfârșit, se pune capăt terorii, iar poporul lui Dumnezeu, închinarea adevărată și sanctuarul sunt reasezate în poziția cuvenită. În ultimă instanță, este dovedit faptul că Dumnezeu are dreptate. La fel ca Ziua Ispășirii din vechime, Ziua escatologică a Ispășirii arată că Dumnezeu este drept în acțiunile și judecățile Sale, acordându-le iertare celor credincioși și pedepsindu-i pe cei necredincioși și răzvrățiți.

Dacă ar fi să reținem un singur lucru din Daniel 8:14, atunci ar trebui să reținem că Domnul nu a uitat ce ne-a promis, chiar dacă au trecut atât de multe secole de atunci, și că El va pedepsi răul și îi va răsplăti pe sfinți. Cum îți poți forma obiceiul de a avea încredere în făgăduințele Sale, mai ales în situațiile dificile din viață? Dacă nu am avea aceste făgăduințe, ce speranță ne-ar mai rămâne?

Daniel 8 și 9

Cuvântul ebraic *chazon* din Daniel 8:13, tradus în limba română cu „vedenie” se referă la întreaga viziune din Daniel 8:3-11 (vezi Daniel 8:1,2,13,15) și acoperă perioada Imperiului Medo-Persan (berbecul), perioada Imperiului Grec (țapul) și perioada Romei papale (cornul mic). În versetul 14 se afirmă că durata completă a evenimentelor din viziune este de „două mii trei sute de seri și dimineți”, ceea ce ne lasă să înțelegem că este vorba de intervalul lung de timp dintre Imperiul Medo-Persan și timpul sfârșitului”. Textul subliniază în mod repetat ideea că viziunea „privește vremea sfârșitului” (Daniel 8:17,19), „este cu privire la niște vremuri îndepărtate” (Daniel 8:26). De aceea nu putem considera că este vorba de două mii trei sute de zile literale, ci trebuie să apelăm la principiul an-zi, în baza căruia ajungem la concluzia că avem de-a face cu o perioadă de două mii trei sute de ani (Ezechiel 4:5,6 și Numeri 14:34).

Dar la ce dată a început această perioadă?

Cercetătorii Bibliei, atât iudei, cât și creștini, au observat relația strânsă dintre Daniel 8:14 și Daniel 9:24-27, o profeție impresionantă, considerată în mod tradițional a arăta spre venirea lui Mesia.

5. Ce evenimente sunt prezentate în Daniel 9:24-27? Care sunt punctele comune ale acestui pasaj cu Daniel 8:14?

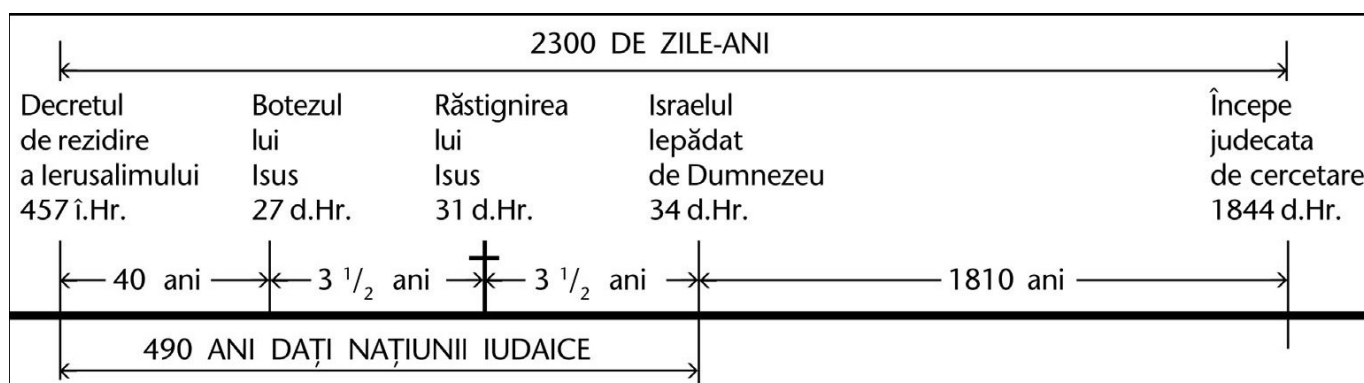
Termenul *chazon* („vedenie”) din Daniel 8:13 se referă la întreaga profeție din Daniel 8; termenul *mareh*, din Daniel 8:26, se referă în mod precis la „vedenia cu serile și diminețile”, viziune care rămăsese neexplicată de înger. Tocmai de această profeție era uimit Daniel și nu reușea nicidecum să o înțeleagă (Daniel 8:27).

După câțiva ani, îngerul Gabriel i se arată, lui Daniel pentru a-l ajuta să înțeleagă viziunea (apare același termen ca în 8:26 – *mareh*) despre cele două mii trei sute de zile (Daniel 9:23). Profeția despre cele șaptezeci de săptămâni din acest pasaj ne ajută să înțelegem timpul indicat în profeția din Daniel 8:14. Verbul „au fost hotărâte” din Daniel 9:24 poate fi tradus mai fidel cu verbul „a aloca” sau „a tăia din”, ceea ce ne lasă să înțelegem că aceste șaptezeci de săptămâni fac parte din perioada mai lungă, perioada de două mii trei sute de zile, că ele sunt „tăiate” din acel interval de timp profetic. Am obținut astfel punctul de pornire al acestei perioade profetice (vezi citatele de la secțiunea de mâine).

Studiu suplimentar

Citește capitolele 23 și 24 din *Tragedia veacurilor* de Ellen G. White.

În Daniel, începutul celor șaptezeci de săptămâni este marcat de „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului” (cap. 9:25). Cartea lui Ezra consemnează trei decrete cu privire la Ierusalim și la templu, dar numai cel de-al treilea este eficient (Ezra 7:12-26). Împăratul persan Artaxerxes I a emis în 457 î.Hr. un decret care prevedea atât reconstruirea templului, cât și reconstruirea Ierusalimului ca centru politic și administrativ (Ezra 7:25,26). În Biblie, numai acest decret este urmat de recunoștință și mulțumiri la adresa lui Dumnezeu care a lucrat la inima împăratului (Ezra 7:27,28). În plus, cele șaptezeci de săptămâni (patru sute nouăzeci de ani) se întind până în vremea lui Hristos, „până la Unsul, la Cărmuitorul” (Daniel 9:25), numai dacă pornim de la anul 457. Printr-un calcul simplu, obținem și data încheierii acestei perioade – 1844 d.Hr.

Întrebări pentru discuție

1. Studiați un material în care se oferă explicații mai detaliate despre legătura dintre Daniel 8:14 și Daniel 9:24-27. Ce ne spune această legătură strânsă despre importanța versetului din Daniel 8:14?
2. Ellen G. White scria: „Subiectul sanctuarului și al judecății de cercetare trebuie clar înțeles de poporul lui Dumnezeu. Toți oamenii au nevoie să cunoască personal poziția și misiunea Marelui-Preot. Altfel le va fi imposibil să manifeste acea credință care este absolut necesară în această perioadă sau să ocupe locul hotărât de Dumnezeu pentru ei.” – *Tragedia veacurilor*, p. 488. De ce este atât de important să înțelegem aceste lucruri?
3. Vorbind despre cornul cel mic, Daniel 7 și 8 se referă doar la Roma, nu la comunism, cum au susținut unii, și nici la lumea musulmană, cum susțin unii astăzi. Cum putem rămâne credincioși convingerilor noastre, fără a le produce altora suferințe inutile? De ce trebuie să dovedim că problema o constituie un sistem, nu oamenii prinși în acel sistem?